

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.309/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bódis Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Bódis Pál ügyvéd) által képviselt **Felperes** (felperesi cím) felperesnek – a Germus és Társai Ügyvédi Iroda (Cím2, ügyintéző: dr. Kékuti Ákos ügyvéd) által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.012/2021/22. számú ítélete ellen az alperes 23. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a keresetet elutasítja, az alperes perköltség és illetékfizetési kötelezettségét mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 54.900 (ötvennégyezer-kilencszáz) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 43.938 (negyvenháromezer-kilencszázharmincnyolc) forint elsőfokú és 58.584 (ötvennyolcezer-ötszáznyolcvannégy) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Balassagyarmati Törvényszék a 2021. október 25-én kelt 3.M.70.012/2021/22. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek végkielégítés címén 338.000 forintot, felmondási időre járó távolléti díj címén 394.300 forintot, valamint 46.500 forint perköltséget és az államnak felhívásra 43.938 forint feljegyzett kereseti illetéket.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2016. augusztus 15-től állt munkaviszonyban az alperesnél úttelenőr szakmunkás munkakörben, havi 338.000 forint díjazásért. A munkaviszony létesítésekor a felperes az egyéni vállalkozói igazolványára tekintettel összeférhetetlenségi nyilatkozatot tett. A munkáltatói szabályzatokhoz és e-mailekhez a munkavégzéshez használt számítógépen hozzáfért.

[3] A felperes 2019. október 22. napjától tiszteletdíjas társadalmi megbízatású alpolgármesteri tisztséget tölt be I. Község Önkormányzatánál, melyről a munkáltatója 2021. január 21-én értesült.

[4] Ezt követően az alperes 2021. január 28-án a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (2) és (4) bekezdésére, valamint 52. § (1) bekezdés c) pontjára történő hivatkozással azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az intézkedés indokolása szerint a felperes az alpolgármesteri tisztséggel összefüggésben összeférhetlenségi nyilatkozatot sem a tisztség betöltését megelőzően, sem azóta nem tett, ezzel az összeférhetlenségi szabályok meghatározásáról szóló szabályzat rendelkezéseinek folyamatosan nem tett eleget. A szabályzat értelmében a nyilatkozat megtételének elmulasztása a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség megszegésének minősül, és megalapozhatja a jogviszony azonnali hatályú felmondását.

[5] A felmondás közlését megelőzően az alperes összeférhetlenségi eljárást nem folytatott le, az összeférhetlenség megszüntetésére a felperest nem hívta fel és a felperes részére a védekezés lehetőségét nem tett lehetővé.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elbírálv a kereset alpolgármesteri tisztségre vonatkozó összeférhetlenségi nyilatkozat megtételének elmulasztására alapított azonnali hatályú felmondást jogellenesnek találta.

[7] Az Mt. 78. § (2) bekezdésében meghatározott, az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlására vonatkozó határidőket megtartottnak tekintette, figyelemmel az EBH1999.148 számú döntésben foglaltakra is. Megállapította továbbá a felperes munkaszerződése és az általa tett összeférhetlenségi nyilatkozat alapján, hogy a felperes a munkaviszony létesítésekor felhívást kapott az összeférhetlenségi szabályzat maradéktalan betartására. Az alperes bizonyította, hogy a munkavállalókat az összeférhetlenségi

szabályzat közzétételéről e-mailben értesítette, egyben felhívta a munkavállalókat korábbi nyilatkozatuk felülvizsgálatára.

[8] Rögzítette, hogy e körben a munkavállalói kötelezettségeket a Kollektív Szerződés (a továbbiakban: KSZ) Harmadik Részének 4.3. és 5.7. pontja tartalmazza, munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegésnek minősítve a bejelentési kötelezettség vétkes megszegését, illetve a munkáltató előzetes felszólítása alapján az összeférhetetlennek minősített jogviszony 30 napon túli megszüntetésének elmaradását. Továbbá az összeférhetlenségi szabályzat V.1.1.1. pontja a további jogviszony létesítését megelőzően 15 napos bejelentési kötelezettséget ír elő a munkavállalók számára, és a VII. pontban kimondva azt, hogy a nyilatkozat megtételének elmulasztása munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegésnek minősül, azonnali hatályú felmondást vagy hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását alapozhatja meg. Rögzítette azt is, hogy az Etikai Kódex 16. pontja értelmében minden munkatárs szabadon vállalhat szerepet bármely társadalmi vagy politikai szervezetben, azonban e tevékenység és megnyilvánulása nem sértheti az alperes etikai elveit, politikai semlegességét és nem veszélyeztetheti a társaság kedvező megítélését, a munkavállaló nyilatkozatait magánemberként teheti meg.

[9] Ezen szabályzatok előírásai alapján azt állapította meg, hogy a KSZ rendelkezései nem ellentétesek az Mt. 277. §-ával, az alperes jogszerűen minősíthette munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegésnek a bejelentési kötelezettség vétkes elmulasztását. Mindezek okán a felperesnek a KSZ érvénytelenségére vonatkozó hivatkozását alaptalannak találta.

[10] A felmondás indokának vizsgálata kapcsán rögzítette, hogy a felperes alpolgármesteri megválasztására a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 74-75. §-a alapján került sor, az önkormányzat képviselő-testülete választotta meg saját tagjai közül, tisztségét nem főállásban hanem társadalmi megbízatásban, tiszteletdíjasként látja el. A felperes jogai és kötelezettségei a megválasztásával keletkeztek, jogállását tekintve önkormányzati képviselő. A Kúria Mfv.II.10.081/2011/6. számú döntéséből kiemelte, hogy a társadalmi megbízatású alpolgármester választása alkotmányjogi viszonyt eredményez az önkormányzat és az alpolgármester között, foglalkoztatási jogviszonyt nem keletkeztet. Erre figyelemmel, valamint a Mötv. 74. §-ában és a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:272. §-a alapján arra a következtetésre jutott, hogy a társadalmi megbízatású alpolgármesteri tisztséget az alperes nem sorolhatta jogszerűen a megbízási jogviszony fogalom körébe, ennek megfelelően nem is alkalmazható rá a KSZ 5.7. pontja és az összeférhetlenségi szabályzat V.1.1.1. pontja sem.

[11] Mindezek alapján megállapította, hogy a perbeli felmondási ok nem valós és nem okszerű, az indokolás nem felelt meg a világosság követelményének sem, ezért az arra alapított azonnali hatályú felmondás nem jogszerű. Mindezek okán az Mt. 82. § (3) és (4) bekezdése, valamint az Mt. 77. § (1) bekezdés a) pontja alapján egyhavi távolléti díjnak megfelelő összegű végkielégítés, és az Mt. 69. § (1) és (2) bekezdése alapján számított 35 nap felmondási időre járó távolléti díj megfizetésére kötelezte az alperest.

[12] A 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 4. pontja alapján rögzítette, hogy a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése iránti munkaügyi perben hozott ítélet rendelkező részében nem állapítható meg a munkaviszony megszüntetésének jogellenessége. Nem találta alaposnak a felperes joggal való visszaélésre vonatkozó hivatkozását sem.

[13] Rámutatott, hogy az alperes az Mt. 6. §-a szerinti általános magatartási követelményeknek nem tett eleget, és megsértette saját összeférhetlenségi szabályzatának 5.5.2. pontját, amikor is nem adott lehetőséget a felperesnek a jogviszony megszüntetése indokainak megismerésére és a kifogások elleni védekezésre. Megállapította, hogy a felperes munkavégzésével munkáltatója meg volt elégedve, az „Év embere” kitüntetéssel is elismerte azt. Hangsúlyozta, hogy az alpolgármesteri tisztség a munkavégzést nem befolyásolta.

[14] Az alperesi szabályzatok közötti koherenciát vizsgálva rámutatott, hogy összeférhetlenség akkor merülhet fel, ha a munkavállaló további munkavégzésre irányuló jogviszonya a munkáltató tevékenységi körét, jogos gazdasági érdekeit érinti és veszélyezteti. Az alpolgármesteri tisztség erre irányuló összeférhetlenségének vizsgálata nélkül az alperes a saját maga által alkotott szabályzat előírásait túllépte, a bejelentési kötelezettség elmulasztásában megnyilvánuló objektív körülmény így nem alapozhatta meg az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlását. Az alperesi szabályozás értelmében lehetőség lett volna egyéb hátrányos jogkövetkezmény alkalmazására is, vagyis a munkáltató mérlegelési jogkört delegált magának, ugyanakkor azt a perbeli esetben nem alkalmazta.

[15] Érvelése szerint az alpolgármesteri tisztség politikai minősítése nem releváns a perbeli esetben, a politikai szervezetben történő szerepvállalás megengedhetősége kívül esik a jogviszony megítélésén. Az összeférhetlenség a munkáltató tevékenysége és jogos gazdasági érdekei mentén vizsgálható, nem értelmezhető az az alperesi eljárás sem, hogy a választással létrejövő alkotmányjogi viszony létrejöttét a munkáltató jóváhagyáshoz kötné.

[16] A pertárgy értékét a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján 732.300 forintban állapította meg, az illetékekről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint rendelkezett a pervesztes alperest kötelezve annak megfizetésére. A pernyertes felperes perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

Az alperes fellebbezése

[17] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, és a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból téves jogi következtetéseket vont le, ezért döntése a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes.

[18] Mindenekelőtt rámutatott, hogy az azonnali hatályú felmondás indokolása az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel ellentétben világos. Abban pontosan megjelölésre került az összeférhetetlenséggel érintett alpolgármesteri jogviszony, a bejelentési kötelezettség elmulasztása, amely lényeges kötelezettségszegésnek minősül. Az indok valósnak minősül, hiszen megfelel az objektív tényyszerűségnek. A felek között nem volt vitatott, hogy a felperes 2019. október 22-től munkaviszonyán túl alpolgármesteri tisztséget is ellátott, amiről sem előzetesen, sem pedig a munkaviszony megszűnéséig nem tájékoztatta munkáltatóját. Egyben a felmondás megfelel az okszerűség követelményének is. Az összeférhetlenségi szabályzat következetesen tartalmazza a munkavégzésre irányuló további jogviszony létesítését megelőző bejelentési kötelezettséget. A felperes jogviszonya alatt hatályos szabályzatok minden esetben munkavégzésre irányuló jogviszonyként minősítették a megbízási szerződéssel létrejött jogviszonyt. Az elsőfokú bíróság tévesen vont le olyan következtetést, hogy a munkáltató nem volt jogosult megbízási jogviszonyként minősíteni a társadalmi megbízatású alpolgármesteri tevékenységet.

[19] Érvelése szerint nem alkalmazható a perbeli esetben az ítéletben hivatkozott Mfv.II.10.081/2011/6. számú döntés, mivel az alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezések már nincsenek hatályban, továbbá ebből a kúriai döntésből nem is vonható le az a következtetés, amit az elsőfokú bíróság megtett. A kúriai határozat ugyanis kizárólag azt állapítja meg, hogy a társadalmi megbízatású alpolgármesteri jogviszony foglalkoztatási jogviszonyt nem eredményez, ebből azonban nem következik, hogy a társadalmi megbízatású alpolgármesteri jogviszony megbízási jogviszonyként sem minősíthető.

[20] Jelen perben nem volt vitatott, hogy a felperes nem foglalkoztatási jogviszonyban végzi a tevékenységét, hiszen a munkáltató mindvégig maga is arra hivatkozott, hogy a felperes alpolgármesteri megbízatása megbízási jogviszony keretében jött létre. Azt azonban az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, hogy mely szerződéses elem hiánya miatt tagadta meg az alpolgármesteri jogviszony megbízási jogviszonyként történő minősítését. E körben utalt arra, hogy a felperes a tisztség betöltése során a képviselő-testület által rábízott feladat ellátásra köteles és ezért tiszteletdíjazásban részesül, mindezzel megvalósulnak a Ptk. 6:272 § (1) bekezdésében a megbízási jogviszonyra vonatkozó fő szerződéses elemek. Továbbá az elsőfokú döntéssel szemben a per eldöntése során nem annak van jelentősége, hogy a további jogviszony politikai jellegűnek minősül-e, hanem annak, hogy arra kiterjedt-e a bejelentési kötelezettség és ezt a felperes teljesítette-e. Való igaz, hogy az Etikai Kódex lehetővé teszi a munkavállalók számára a politikai szerepvállalást, ettől azonban teljesen elkülönül az összeférhetlenség kérdése, amely a munkavégzéssel járó további jogviszony létesítésével és fenntartásával kapcsolatosan tartalmaz előírásokat. Mindez azt jelenti, hogy a munkavállalók szabadon vállalhatnak politikai szerepeket, amennyiben ez további munkavégzésre irányuló jogviszony létrehozásával jár, akkor az összeférhetlenségi szabályzatban rögzített kötelezettségeket teljesíteni kell.

[21] A felmondás jogszerűsége körében annak van kiemelt jelentősége, hogy az alpolgármesteri megbízást a felperes anélkül fogadta el, hogy arról a munkáltatót előzetesen tájékoztatta volna, így a bejelentési kötelezettség teljesítését elmulasztotta, mindez pedig jogszerűen megalapozta a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését. A KSZ-ben megfogalmazott azon rendelkezést, miszerint az összeférhetlenségi szabályok megszegése lényeges kötelezettségszegésnek minősül, az elsőfokú bíróság is helytállónak minősítette, ezért annak nincs jelentősége, hogy az alpolgármesteri jogviszony fenntartását a munkáltató egyébként a bejelentési kötelezettség teljesítése esetén megtilthatta volna-e. A felmondás szempontjából kizárólag azt az objektív tényt kell értékelni, hogy a felperes a bejelentési kötelezettségét nem teljesítette. Azáltal, hogy a felperes e körben mulasztással élt, nem is tette lehetővé, hogy a munkáltatói jogviszony körülményeit vizsgálja és értékelje, így a fenntarthatóság kapcsán állást foglaljon.

[22] Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy kizárólag akkor merülhet fel az összeférhetlenségi szabályok megszegése, ha a munkáltató tevékenységi körét jogos gazdasági érdekeit sérti és veszélyezteti a további jogviszony. E körben az elsőfokú eljárásban bizonyítás nem folyt, tanú3 tanú nem volt abban a helyzetben, hogy e körben értékelést tegyen. Ugyanakkor megjegyezte, hogy az alpolgármesteri tisztség betöltésére egy olyan településen került sor, amely annak a mérnökségnek az illetékességi területéhez tartozik, ahol a felperes a munkáját is végezte.

[23] Mérlegelési jogköre munkáltatóként kiterjed arra, hogy egyes kötelezettségszegések esetén mely jogkövetkezmények alkalmazását tartja megfelelőnek. A perben nem volt vitatott és vizsgálat tárgyát sem képezte, hogy munkáltatóként mérlegelési jogkörében járt el, az ezzel ellentétes elsőfokú ítéleti megállapítás nem felel meg a valóságnak. Megjegyezte, hogy a mérlegelési jogkör kérdését önmagában megfelelő kérelem hiányában az elsőfokú bíróság nem is lett volna jogosult vizsgálni. E körben annak is jelentősége van, hogy a felperes az alpolgármesteri jogviszonya létrejöttkor tudomással bírt a bejelentési kötelezettségéről, és azt a jogviszony fennállta alatt nem teljesítette, így a kötelezettségszegés rendkívül hosszú időn keresztül állt fenn.

[24] Az elsőfokú bíróság döntését akörben is kifogásolta, hogy nem határozta meg azt a munkáltatói magatartást, amely nem felelt meg az Mt. 6. §-a szerinti alapelvnek. A felperes kötelezettségszegése objektív jellegű volt, így a perbeli esetben nem volt elvárható a munkáltatótól, hogy a jogszabályi rendelkezéseken túl további megismerési és védekezési lehetőséget biztosítson a munkavállaló számára az intézkedés közlése előtt. A per megindításával a felperes egyébként sem esett el a jognyilatkozat vitatásának lehetőségétől.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és a megbízási szerződésben kikötött perköltsége megfizetését kérte.

[26] Teljeskörűen fenntartva az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, hangsúlyozta, hogy az alperesi előadással szemben jelentősége van annak a kérdéskörnek, hogy amennyiben bejelentette volna az alpolgármesteri tisztségre történő megválasztását, akkor az alperes a saját szabályzatai alapján megtilthatta volna-e ennek a megbízatásnak a teljesítését. Hangsúlyozta, hogy további tevékenysége olyan jellegű volt, amely nem okozott munkáltatója számára jogsérelmet a munkaköri kötelezettségei ellátása tekintetében, mindezek okán az alperes e tevékenység ellátását jogszerűen nem tilthatta volna meg. Ezért a bejelentés elmaradása sem okozhatott olyan jogsérelmet, amely a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését jogszerűen lehetővé tenné. Utalt az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott jogértelmezési követelményre is és érvelése szerint ebbe ütközik az alperes jogszabály értelmezése, amikor egy formális érdeksérelmet nyilvánvalóan nem okozó mulasztásra az Mt. szerinti legsúlyosabb jogkövetkezményt alkalmazta.

[27] Hangsúlyozottan utalt az etikai szabályzatra, amely a politikai tevékenységre vonatkozóan kivételt ad az általános összeférhetlenségi szabályok alól. Azzal, hogy a társadalmi vagy politikai szervezetben való szerepvállalást szabaddá tette az alperes, egyúttal azt jelenti, hogy a munkáltató előzetes engedélye sem szükséges az ilyen jellegű tevékenységhez. Az önkormányzatok képviselőinek és tisztségviselőinek tevékenysége – így az alpolgármesteré is – a helyi politika részét képezi, és ilyennek kell tekinteni az etikai szabályzat alkalmazásában is. Értelmezése alátámasztásául hivatkozott az ELTE ÁJTK Politikatudományi Doktori Iskolája keretében elkészült tanulmányra, amelyből és a szakirodalomból is az a következtetés vonható le, hogy az alpolgármesteri tisztség betöltése egyértelműen politikai szerepvállalásnak minősül.

[28] Arra az esetre, amennyiben az alpolgármesteri tisztség ellátása megbízási szerződésen alapuló foglalkoztatási jogviszonynak minősülne, az alperes akkor sem tilthatta volna meg jogszerűen a fizikai állományú munkavállaló részére a tisztség ellátását. A cselekmény vagy mulasztás súlyának értékelése sem vezethet oda, hogy megállapítható lenne az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában említett feltételek fennállása. Az alperes meg sem vizsgálta, hogy jelenthet-e számára bármilyen jogsérelmet e tisztség betöltése és azt sem, hogy egyáltalán megtiltható-e a munkavállaló számára mindez, ezáltal az összeférhetlenségre vonatkozó szabályokat nem rendeltetésszerűen alkalmazta. Nem vitatta, hogy megbízatását nem jelentette be, azonban úgy ítélte meg, hogy ilyen bejelentést nem is kellett tennie, hiszen politikai tevékenységet szabadon végezhetett. Mindezeket túl hangsúlyozta, hogy munkáltatói érdeksérelme hiányában eltúlzott mértékű jogkövetkezménynek minősül az alperes eljárása.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[29] Az alperes fellebbezése alapos.

[30] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont következtetéseivel és érdemi döntésével a felperes azonnali hatályú felmondásának jogszerűségét érintő kérdésben – eltérő jogi álláspontja miatt – nem értett egyet a másodfokú bíróság.

[31] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a munkaviszony azonnali hatályú felmondással megszüntethető, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi.

[32] Az alperes az azonnali hatályú felmondásban arra hivatkozott, hogy a felperes az alpolgármesteri tisztséggel összefüggésben összeférhetlenségi nyilatkozatot sem a tisztség betöltését megelőzően, sem azóta nem tett, ami világos felmondási indoknak minősül. Tartalmazza ugyanis az intézkedés azokat a konkrét tényeket, illetve körülményeket, amelyekre a munkáltató a felmondást alapította (MK 95. I. a.). A perben kizárólag ennek az indokolásnak a jogszerűségét kellett vizsgálni és mivel a felmondás indokai nem bővíthetők, így abban a kérdésben – a felperes hivatkozása ellenére - a bíróság nem foglalhatott állást, hogy bejelentés esetén az alperes jogszerűen megtilthatta volna-e az alpolgármesteri tisztség betöltését.

[33] Az irányadó, felek által nem vitatott tényállás szerint az alperes a perbeli jogviszony fennállta alatt mindvégig rendelkezett összeférhetlenségi szabállyal, amely előírta a munkavégzésre irányuló további jogviszony bejelentésének kötelezettségét a munkavállalók számára.

[34] Arra helytállón hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy a társadalmi megbízatású alpolgármester választása alkotmányjogi viszonyt eredményez az önkormányzat és az alpolgármester között, amely szűkebb értelemben vett foglalkoztatási jogviszonyt nem keletkeztet. A munkaviszonyban azonban munkáltatói szabályzat hiányában is irányadó az Mt. 8. § (1) bekezdése. Az összeférhetlenségi szabályok jelentősége, lényege az Mt. 8. § (1) bekezdése alapján a munkáltató jogos gazdasági érdekeinek védelme; a további munkaviszony, jogviszony létesítése előzetes bejelentésének célja a munkáltató tájékoztatása olyan tevékenységről, amely a gazdasági érdekeit és a működését érintő valamennyi körülményre és feltételre kihat.

[35] Ezen értelmezés szempontjából egy település alpolgármesterének tevékenysége - még ha társadalmi megbízás keretében is látja el -, tágabb értelemben munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonynak minősül, figyelemmel a megbízatás fő rendeltetésére, arra, hogy a feladata a polgármester helyettesítése, munkájának segítése és jogállása a polgármesterével azonos a Mötv. 79. § (2) bekezdése alapján. Ilyennek tekinti e tisztséget a

társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (rég. Tbj.) 5. § (2) bekezdése és a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (hatályos Tbj.) 6. § (2) bekezdése is.

[36] A felperes, aki alpolgármesterként - politikai hovatartozásától függetlenül - közhatalmat gyakorol, gazdasági döntések meghozatalának részese, adott esetben felügyeleti, ellenőrzési jogot végez, mindezen jogosultságai és kötelezettségei ismeretében köteles lett volna a megbízatását az alperes felé bejelenteni. A felperes ugyanis a fellebbezéssel nem vitatott, releváns tényállás szerint az összeférhetetlenségi szabályzatban foglaltakat – így az őt terhelő, perrel érintett kötelezettségét – ismerte és a munkaviszony keletkezésekor is annak megfelelően járt el, bejelentve egyéni vállalkozói jogviszonyát. Amennyiben kétsége volt a bejelentést illetően, az Mt. kölcsönös együttműködési kötelezettségre vonatkozó alapelve alapján e körülményt az alperessel tisztáznia kellett volna. Mindezeket túl azt is megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az Mt. 78. § (1) bekezdésében foglalt tényállásoknak a kollektív szerződésben történő konkretizálása egyben azt is jelenti, hogy a munkavállaló nem hivatkozhat annak a nemtudására, amelyet kollektív szerződésből ismernie kellett. E kötelezettségek, illetve magatartás akkor alapozza meg az azonnali hatályú megszüntetés jogosságát, amennyiben a köteleességszegés súlya, illetve a magatartási követelmény megfelel az Mt. 78. § (1) - (2) bekezdésében foglaltaknak. A perbeli esetben a felperes bejelentési kötelezettsége körében 2019. októberétől, alpolgármesteri megválasztásától folyamatosan fennálló mulasztása önmagában a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű, legalább súlyos gondatlansággal való megszegésének minősül, ami súlyánál fogva jogszerűen megalapozta a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését. Az azonnali hatályú felmondás indoka így valósnak és okszerűnek is minősült. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes saját szabályzatában az alkalmazható jogkövetkezményként egyéb hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását is „fenntartotta”, nem teszi jogellenessé a felperessel szemben meghozott intézkedést.

[37] A felperes az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatosan tény- és jogállítást nem tett, míg a joggal való visszaélésre hivatkozása tartalmilag az intézkedés okszerűségének vitatását, azaz tételes jogi normába ütközést jelentett, ami a perbeli esetben nem volt megállapítható. Mindezeket túl arra is rámutat a másodfokú bíróság, miszerint az a körülmény, hogy a bejelentési kötelezettség elmulasztásával konkrét érdeksérelem nem valósult meg, nem érinti a kötelezettségszegés súlyosságát.

[38] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján egészében megváltoztatta és a megalapozatlan kereseti kérelmet elutasította.

Záró rendelkezések

[39] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatása okán az alperes pernyertességére figyelemmel kötelezte a pervesztes felperest az alperes együttes első-és másodfokú perköltségének viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. Ennek összegét a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdésére figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdés alapján állapította meg.

[40] A felperes Pp. 525. §-a szerinti munkavállalói költségkedvezményre való jogosultságára figyelemmel a le nem rótt, Itv. 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti elsőfokú és 46. § (1) bekezdése alapján számított másodfokú eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés értelmében az állam terhén marad.

Budapest, 2022. február 10.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró